

မဟူရာ အကျဉ်းထောင်

စမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ)

ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းအတွက်

စာရေး သူ၏ အမှာ စာ

၁၉၇၅ ဝန်းကျင်က အတ္တမာနကသော မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှု နှင့် သူ့အတွေ့ ၊ သူ့အမြင်တို့ကို သမိုင်းပုံရိပ်နောက်ခံပြုကာ ရေး ဖွဲ့ခဲ့ပါသော ‘မဟူရာအကျဉ်းထောင်’။

ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေပြီးချိန်က ချီးကျူး အားပေးသံများ ညံ့ခဲ့သလိုထိုးနှက်ဝေဖန်မှု များ လည်း ခံခဲ့ရပါသည်။

အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုများ တွင် ထိပ်ဆုံးမှစာရင်းတင်မိသည်ဟု လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် စာအုပ်စင်ကဏ္ဍမှ ဆရာကြီးအောင်ဗလ၏ မှတ်ချက်ကြောင့် အားတက်ခဲ့ရသလို ကြေးမုံ(ဦး)ကြီးမောင် (ဆရာကြီးငွေဥဒေါင်း) နှင့် ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်တို့၏ ချီးကျူး စကားများ ကြောင့် လည်း စာရေး ဆရာအ ဖြစ် ယုံယုံရဲရဲ ရှိခဲ့ရပါသည်။

မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၏ စနေနေ့တိုင်းကျင်းပသော ‘စာရေး ဆရာများ အလှည့်ကျ ရေး သူဖတ်သူဆွေးနွေးပွဲ’ တွင် တော့ ထိပ်တိုက်ဝေဖန်မှု များ ကြုံရပါသည်။

‘မဟူရာအကျဉ်းထောင်’ကို တောအကြောင်း၊ ထောင်အကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းဟု သုံးပိုင်းခွဲ၍ ဝေဖန်ကြပါသည်။

တောအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ “အစဉ်အလာကြီးမားသော နိုင်ငံရေး ပါတီတစ်ခုအား ထိခိုက်နစ်နာစေသော အရေး အဖွဲ့ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ရေး ဖွဲ့ ခဲ့ပါသလဲ” တဲ့။

ခါးသီးသော အမှန်တရားများ သာ ဖြစ်ပါတယ်။ သမိုင်းပုံရိပ်မှာ အလားတူခါးသီးမှု မျိုး ကို နောက်တစ်ကြိမ် မှတ်တမ်းပြုမရေး ဖွဲ့ ချင်တော့လို့ပါ။

ထောင်အကြောင်းမှာ တော့ “နိုင်ငံရေး သမား တစ်ယောက် ဟာထောင်ထဲမှာ ကိုယ်ကျိုး အတွက် အခွင့်ထူးခံ လူတွင် ကျယ် ဖြစ်မနေဘူးလား” တဲ့။

“ကိုယ်ရပိုင်ခွင့်ကိုကိုယ်ယူတာပါပဲ။ နွားသတ်ရုံ ပို့မယ်နွား

ခြံထဲရောက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အပြစ်ရှိ၊ မရှိ တရားရုံးက စီရင်ချက်မချရသေးတဲ့အမှု အတွက် လူဟာ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့အညီ နေပိုင်ခွင့်ရှိရပါမယ်။ ဒီအတွက် လူတိုင်း လူပီသတဲ့ ခံစားခွင့်ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ခေတ်က နယ်ထောင်တစ်ချို့ ဟာ ဒါကို သဘောပေါက်ကြပါတယ်။

အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စမှာ

လည်း “ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီးဟာအတ္တမကြီးလွန်းဘူးလား။

မဟာမိန်းမဝါဒဆန်မနေဘူးလား” လို့ ဆိုပါတယ်။

“မဟာမိန်းမဝါဒဆိုတာ ကျွန်မ သဘောမပေါက်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ မှန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု နဲ့ အတ္တမာနတွေ အလှုံ့ပယ်ကြွယ်ဝနေတဲ့ အသက်နှစ် ဆယ်ကျော် အရွယ် မိန်းမ တစ်ယောက် ရဲ့ ဖြတ်သန်းမှု နဲ့ အတွေ့အမြင်ခံစားချက်များ ဟာ ဒီလိုပဲ ရှိရပါမယ်။”

အလင်းသစ်စာပေမှ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေဖို့ပြင်ဆင်ချိန်မှာ တော့ မဟူရာ အကျဉ်းထောင်ကို စာရေး သူ ပြန်ဖတ် ဖြစ် သွားပါသည်။

နှစ် ပေါင်း လေးဆယ်နီးပါး ကွာဟခဲ့ပြီးမို့ အချို့ သော စကားလုံးများ ရေး ဟန်များ ကို စာရေး သူကိုယ်တိုင် သဘောမတွေ့ ပေမယ့် မပြင်ဆင်လိုတော့ပါ။ စိုက်မိသမျှ ရိတ်သိမ်းဖို့ပဲ တာဝန်ယူ ရပါမည် ။

ပဋိပက္ခဆုံမှတ်၊ သို့ မဟုတ် လောကဓံအရွေ့မှာ ဦးသီလလို စင်ပေါ်မှာ ထင်ပေါ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့် မောင်မောင်တို့၊ တင်ဘုန်းနွယ်တို့လို မထင်မရှား အခြေခံအင်အားစုများ ၏ အားသာ အားနည်းချက်ကလေးများ ကိုသတိထားမိကြသည်ဆိုလျှင်ပဲ ဤဝတ္ထုကို ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေ ရ ကျိုး နပ်လှပါပြီ။

ချစ်ခင်လေးစားပါသော

စမ်းစမ်းနွဲ့ (သာယာဝတီ)

(၁၆-၂-၂၀၁၃)

အပိုင်း (က)

(၁)

အခန်းက ကျဉ်းရသည့်အထဲ အလင်းရောင် မရတရမို့ အသက်ရှူလို့ မဝချင်။

ရှေ့တည့်တည့်တွင် သံဆန်ခါ တစ်ထပ်၊ ထိုမှ

လက်တစ်ကမ်းအကွာလောက်တွင် ဒုတိယ သံဆန်ခါတစ်ထပ်။

သံဆန်ခါနှစ် ထပ်ခြား၍ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် တွေ့ ရမည်

ဆိုတော့လည်း တင်ဘုန်းနွယ်ပင်လျှင် အသည်းမငယ်စဖူး ငယ်ရသည်။

သာမန် မိန်းမငယ် တစ်ယောက် သာဆိုလျှင်တော့ မျက်ရည်သီသီဝေဝကာ

တငွေ့ငွေ့ရှိက ကောင်းရှိကမည် ။သံဆန်ခါကိုလက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထု၍ မျက်ရည်ဥများ

ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျကောင်း ကျမည် ။

အရာရာတွင် မျှသိပ် ထိန်းချုပ်ရန် ကျင့်သားရနေပြီ ဖြစ်သော

တင်ဘုန်းနွယ်ပင်လျှင် ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်လာ၍ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်လုခမန်း

ကိုက်ပစ်လိုက်ရသည်။

အတော် ကြီးကြာအောင် သံဆန်ခါကိုမှေးမှီကာ နွဲ့လျအားငယ်စွာ

ရပ်မိနေသေး၏ ။ သို့ ပေမယ့် သတိရရချင်း ဖြုန်းခနဲ ကိုယ်ကိုပြင်၍ တောင့်တောင့်တင်းတင်း

ရပ်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ တိုက်ပွဲဝင်တော့မည်

သူရဲကောင်းမကလေးအလားမျက်နှာထားခပ်မော့မော့နှင့် သံဆန်ခါနှစ် ထပ်၏ ဟိုမှာ

ဘက်တွင် ရပ်လာမည့် မောင်မောင့်ကို စောင့်ရမည် ။

ဟုတ်သည်။ မိမိတော့ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အစဉ်အသင့်ရှိနေသည့်

သူရဲကောင်းရဲဘော် တစ်ဦးပမာသာ မောင်မောင်မြင်တွေ့ စေချင်သည်။

တင်ဘုန်းနွယ်သည် ခေါင်းကိုမော့၍ ပင့်သက်ကို တဝကြီးရှိက်သွင်းလိုက်သည်။

ချဉ်စူးစူး ပုပ်အဲ့အဲ့ရနံ့များ ကြောင့် အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သော အခါမှ ပို၍ ပင် မွန်းကျပ်သွားသလို ထင်မိသည်။ ထောင်ရနံ့ဆိုသည်မှာ သည်လိုပဲထင်ရဲ့ ။ ဘယ်တော့မှ အသက်ဝဝရှူလို့မရချင်။ နှာခေါင်းတော့ယဉ်နေပြီပင်။

အထူးသဖြင့် ဒီနေရာက ပို၍ ဆိုးလှသည်။

အုတ်နံရံထူကြီးများ ဖြင့် လေးဖက်လေးတန်ကာရံဖွဲ့စည်းထားသော အခန်းကျဉ်း မြှောင်မြှောင်ကလေးမှာ သံဆန်ခါနစ် ထပ်ခြား၍ အပိုင်းပိုင်းအကန့်ကန့် ပြုလုပ်ထားသည်မို့ ပိုလို့ကျဉ်းကျပ်နေသည်။

အကျဉ်းသားနှင့် ထောင်ဝင်စာတွေ သူတို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အပေးအယူ မလုပ် နိုင်အောင် သည်လို အထူးစီမံချက်များ ထားရှိကြောင်း တင်ဘုန်းနွယ် ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့ပါ၏ ။ ယခုမှပင် ကိုယ်တွေ ကြုံရတော့သည်။

ထောင်ထဲရောက်သည်မှာ တစ်နှစ် နှင့် ဆယ်လကျော်ပြီ။

ယခုမှပထမဆုံးအကြိမ်သည်နေရာသို့ ရောက်ဖူးရပါသည်ဆိုလျှင် မယုံချင်စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည် ။

အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်လာသည့် တစ်နှစ် ကျော်ကာလအတွင်းမှာ တင်ဘုန်းနွယ်သည် မောင်မောင်နှင့် ကြိမ်ဖန်များ စွာ ထောင်ဝင်စာတွေ ဖူးပါ၏ ။ ထောင်ထဲရောက်စက တစ်ပတ်တစ်ခါ။ နောက်ကြာလာတော့ တစ်လတစ်ခါ။

သို့သော် သည်နေရာမှာ မဟုတ်၊ ထောင်ဘူးဝရှိ ထောင်မှူး ကြီးရုံးခန်းတွင် ခန့်ခန့်ညားညား တွေ့ ခဲ့ရသည်ချည်း။

ဟိုစဉ်အခါများ တုန်း ကတော့အမျိုး

သမီးထောင်တံခါးဝမှ တင်ဘုန်းနွယ်ထောင်ဝင်စာ...’ဟု အော်သံကြားလျှင် အမျိုး သမီးဝါဒါက ထောင်မှူး ကြီးရုံးခန်းသို့ သာ တိုက်ရိုက်ခေါ်သွားဖို့ နားလည်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

ရုံးခန်းထဲမှာ ထောင်မှူး ၊ ထောင်ပိုင်တွေ သူတို့ကိစ္စနှင့် သူတို့ ဘယ်လောက်ပင်

ရုပ်နေနေ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် တမင်ချပေးထားသည့် ခုံတန်းလျားကလေးမှာ နှစ်ယောက် တည်း အေးအေးလူလူ စကားရှည်ကြာ ပြောချင်သလောက် ပြောခွင့်ရသည်။

အနားမှာ စောင့်ကြပ်၍ နားထောင်မည့် သူ မရှိ။

အချိန်စေ့ပြီရယ်လို့ လောဆော်မည့် သူလည်း မလာ။

သည်မျှတင် ဘုန်းနွယ်က ထောင်ထဲမှာ အခွင့်အရေး ရသည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲမှ ငရဲခန်း မှတ်တမ်းပုံပြင်များ သည် တင် ဘုန်းနွယ်အဖို့တော့ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးခဲ့ရုံမျှသာ ဖြစ်နေ၏ ။

အမှန်တော့လည်း ကျီး-ဘုတ်ရိုသေ၊ ဘုတ်-ကျီး ရိုသေခြင်းတည်း။

တင်းကျပ်သော ထောင်ဥပဒေ၊ ထောင်စည်းမျဉ်းများ ကို တင် ဘုန်းနွယ် လွန်ဆန်နိုင်၍ တော့ မဟုတ်။ မည် သည့် ထောင်ဝန်ထမ်းကမှလည်း သူတို့ကြပ်မတ်ဆောင်ရွက်ရသည့် တာဝန်ဝတ္တရား များ ကို အထိပါးခံမည် မဟုတ်။

သို့သော် တင် ဘုန်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းကြောင်းတွေ က ရှိနေသည်။

တင် ဘုန်းနွယ်သည် ရာဇဝတ်အကျဉ်းမဟုတ်။ မတရားသင်း ဥပဒေပုဒ်မ - ၁၇(၁) အရ နိုင် ငံရေး ကိစ္စဖြင့် ထောင်ထဲ ရောက်လာသူ။

နောက်ပြီး ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံရပြီးသည့် ‘ထောင်ကျလည်းမဟုတ်’ တရားလိုဘက်က သက်သေထူရန် တာဝန်မကျေသေးသော အချုပ်အနှောင်ခံကာလ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အမှု စစ် ဆေး၍ မပြီးပြတ်သေးသော အစွပ်စွဲခံရသူ သာမန်အချုပ်တရားခံဘဝ။ ကဲ... ခုအချိန်မှာ အပြစ်ရှိ သည်လို့ ဘယ်သူပြောမလဲ။ ဥပဒေစကားနှင့် ပင် ချစ်လိုက်မည် ။ အချုပ်သားဆိုသည်မှာ ထောင် ထဲတွင် ထောင်ကျထက်တော့ အခွင့်အရေး တစ်ပန်းသာစမြဲ။

ပြီးတော့လည်း မပြောစကောင်း ပြောစကောင်း အမှန်မို့ပြောရလျှင် အမျိုး

သမီးထောင်၏ တာဝန်ခံထောင်မှူး ဦးတင်ရွှေဆိုသည်မှာ တင်ဘုန်းနွယ်နှင့် တစ်ကျောင်းတည်းထွက်။

အတန်းချင်းတော့မတူ။ ဦးတင်ရွှေက များစွာ စီနီယာကျသော်လည်း တစ်ကျောင်းတည်း ထွက်၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား ဆိုသည့်အရှိန်နှင့် တင်ဘုန်းနွယ်ကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီ စောင့်ရှောက်သည်။ ဦးတင်ရွှေ၏ မျက်နှာနှင့် ထောင်မှူးကြီးကပါ လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိလာသော အခါ ထောင်ထဲမှာ ပေမဲ့ တင်ဘုန်းနွယ်သည် အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားတည်း။

မှတ်မှတ်ရရ ထောင်သို့ ရောက်လာစ နေ့တုန်းကပဲ အဖုအထစ် ဖြစ်ဖူးသည်။

တင်ဘုန်းနွယ်ကို ရဲကဖမ်းတော့ မီးဖွားပြီးစ လပင် မလဲတတ်သေး။ ရက်နှစ် ဆယ်ကျော်မျှပင် ရှိသေး၏။ သွေးနုသားနုနှင့် ထောင်ထဲရောက်လာသော တင်ဘုန်းနွယ်သည် ရှက်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်ထက် မခံချင်စိတ်များ က ပို၍ ဆူကြွနေ၏။ အဆစ်ပါလာရှာသော အပြစ်မဲ့သားငယ်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ ရှိသမျှအားမာန်ကို စုစည်းလိုက်သည်။

ထောင်ဘူးဝမှတစ်ဆင့် ‘အမျိုး သမီးအကျဉ်းထောင်’ ဆိုသော အုတ်ရိုးကာသီးခြားအ ဆောက်အအုံထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ထောင်၏ ခါးသီးသော အရသာကို စတင်ခံစားလိုက်ရသည်။

အကျဉ်းခန်း ကြမ်းပြင်ဝယ် ရော်ရွက်များ ကြွေကျသည်နယ် မိန်းမကြီးငယ်များ စွာ တို့သည် လျောင်းခွေငြိမ်သက်နေကြ၏။

သမံသလင်းပြင်တွင် လူတစ်ကိုယ် ကျောဆန့်သာရုံရှိသော ဂုန်နီပါးကလေးတွေ ကိုယ်စီ ခင်းလျက်ပါကလား။ သားသည်မအတွေ့ ၊ အိုမင်းရွတ်တွ အဘွားကြီးတွေ ၊ အပျို ပေါက်ကလေး တွေ စုံလို့ပါကလား။

တင်ဘုန်းနွယ်က အတွေ့ ဖြင့် ငိုငို၍ ရပ်နေမိဆဲ။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ တစ်လုံးတည်း သော သစ်သားကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ မိန်းမရွယ် တစ်ယောက် ထလာသည်။ အမူအရာ သွက်သွက်လက် လက်၊ မျက်နှာထားခပ်တည်တည်နှင့် ကြည့်ရသည်မှာ တော် တော် ကို

ထောင်ရည်ဝနေသည့်ပုံ။ သူက ‘ဘာသာ’ဆိုတာများ လား။ အို... ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။
သည်ခေတ်မှာ ထောင်ဘာသာတို့၊ ဘုတ်ကိုင်တို့၊ ဆယ့်နှစ် မှတ်တို့ မရှိတော့ဘူး ဆိုထားတာပဲ။

သို့သော် သူ့နေရာနှင့် လည်သူ ကတော့ နေရာယူတတ်စမြဲတည်း။

“ရှင်က လူသစ်မဟုတ်လား”

သူက တင်ဘုန်းနွယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

တင်ဘုန်းနွယ်မှာ က အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ သူ့ကို တစ်စုံ တစ်ယောက် က
စေ့စေ့ကြည့်လျှင် သူကလည်း စိန်းစိန်းစိုက်စိုက် ပြန်၍ ကြည့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။
အိပ်မောကျနေသော သားငယ်ကို သတိတရ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်ရင်ခွင်မှာ ထွေးလျက်ကပင်
မေးခွန်းရှင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား စူးစူးရွား ရွား ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီး နှုတ်မှမဖြော့
ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ဟိုဘက် အစွန်ဆုံးကိုသွား။ အဲဒီ မှာ ပုံစံအိပ်ရာခင်း
အဆင်သင့်ရှိတယ်”

တင်ဘုန်းနွယ်သည် နေရာမှ မရွေ့သေးဘဲ သူညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။
အို... ယုတ်လှချည်လားဟင်။ ထိုနေရာမှာ သည်ဘက်ခြမ်းနှင့် စာလျှင်
ခြေရင်းဘက်ကျပ်ရသည်။ သမံတ လင်းပြင်သည် သိသိသာသာ စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းနေ၏ ။
နံရံတွင် ကပ်လျက်ထပ်ပုံထားသော စဉ်အင် တုံပြတ်များ က ဘယ်လိုနေရာမျိုး ဖြစ်သည်ကို
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပြနေသည်။ သတိထားမိလျှင် နံရံက ပါ သိသိသာသာ
အဆုံးအဖြတ်ပေးလာသည်။

“သွားလေ... သွား။ ကလေးက အိပ်နေတုန်းမဟုတ်လား။ အဲဒီ မှာ ချသိပ်ချေ”

တင်ဘုန်းနွယ် သည်းမခံနိုင်တော့။ ဖြုန်းခနဲ အော်ပစ်လိုက်မိသည်။

“အို... မ သွားပါဘူး။ အဲဒီ နေရာမျိုး ကို ဘယ်တော့မှမသွားဘူး”

ဒေါသဖြင့် ထန်နေသော တင်ဘုန်းနွယ်၏ အသံမှာ တစပြင်ပမာ

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ သော အကျဉ်းထောင် တစ်ဆောင်လုံးကို လှုပ်ခတ်ဟိန်းထွက်သွား၏ ။ အမျိုး သမီးဆောင်ဝင်းတံခါး ပေါက်ကို အတွင်း မှ သော့ ခတ်ပိတ်နေသော ဝါဒါအဘွားကြီးက သော့ တွဲ ကို ကပျာကသီဆွဲဖြုတ် ကာ ကသုတ်ကရက်ပြေးဝင်လာသည်။

“ဒီနေရာပဲ ရှိတာ။ ဒီမသွားလို့ ဘယ်နေရာများ နေချင်သေးသလဲ။ ကြီးကျယ်မနေနဲ့။ ဒါ ထောင်”

ထိုမိန်းမကလည်း အောက်ကျမခံ။ ပြန်၍ အော်သည်။ နီရဲလာသော မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးမှာ ရက်ဒေါသဖြင့် မွန်နေပုံရ၏ ။ အသီးသီးလဲလျောင်း လျော့ခွနေကြသော မိန်းမများ မှာ လေပွေအ ဝှေ့ခံလိုက်ရသော ရွက်ကြွေများ ပမာ ရုတ်ရုတ်သံသံ အံ့ထလာသည်။

ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးငယ်သည် ဖျတ်ခနဲလန့်ကာ တအင့်အင့်လွန့်လာ၏ ။ တင်ဘုန်းနွယ်က ကလေးတင်ပါးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်၍ ပိုက်ပိုက်ထွေးထွေးပြုရင်း သူ့ရှေ့တွင် ခါးထောက်ရပ်နေသော မိန်းမအနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

“ဒီမှာ အမျိုး သမီး။ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား။ ငါ အခု ထောင်ကျလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ထောင် ထဲမှာ ဘယ်လိုနေရစားရမယ်ဆိုတာကို နင့်ထက် နားလည်တယ်။ ငါ လိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေး ကို နင်နဲ့ ပြောဖို့မလိုဘူး။ တာဝန်ရှိတဲ့ လူတွေ နဲ့ပြောမယ်။ ဒါပဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့.... နေကြပါဦး။ ဘာလဲ။ ဘာ ဖြစ်ကြတာလဲဟင်။ ခင်ခင်မြင့်...”

စိတ်ပုတီးကြီးတစ်ဖက် သော့ တွဲ ကြီးတစ်ဖက်ဆွဲ၍ ဝဖိုင်လေးလံသော ကိုယ်ခန္ဓာကို အနိုင် နိုင်သယ်ရင်း မောကြီးပန်းကြီးရောက်လာသော ဝါဒါအဘွားကြီးက ထိုမိန်းမကို ဦးတည်၍ မေး လိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မ နေရာချပေးတာ အမေ။ ဒါကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြန်အော်တယ်”

မိန်းမက အလည်၊ အသွက်၊ ပန်ကာ။ သူကပဲ အရင်ဦးအောင်တိုင်နှင့် သည်။ တင်ဘုန်းနွယ် က ဘယ်သူ့ကိုမှ မမူ သော စုဖုရားလတ် မျက်နှာထားမျိုး နှင့် ထိုမိန်းမကို

စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်သည်။

“အေး... အော်တယ်။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အော်တယ်။ ငါ့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမဆက်ဆံရင် ဘယ်သူ့ကို ဖြစ် ဖြစ် ရိုင်းစိုင်းပြလိုက်မှာ ပဲ။ ဒီမှာ အန်တီ”

တင်ဘုန်းနွယ်က စကားကိုခေတ္တဖြတ်ကာ သူ့အတွက် ညွှန်ပြထားသော နေရာဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခင်းထားသော ဂုဏ်နီပါးကို ဖိနပ်ဦးချွန်ဖြင့် ရှပ်ခနဲထိုး၍ ဆွဲ လှန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမျိုး မှာ ဒီလို ဂုဏ်အိတ်ခင်းပြီးတော့ ကျွန်မ မအိပ်နိုင်ဘူး အန်တီ။ ကျွန်မ တရားရုံးက အပြစ်ပေးလိုက် တဲ့ ထောင်ကျ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မီးဖွားပြီးစ ကျွန်မ သွေးနုသားနု တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူး။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ရက်သားကလေးနုကလေးကို ဒီလို ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နိုင်တဲ့ သမံတလင်းပေါ်မှာ မချနိုင်ဘူး”

ရုတ်တရက်မို့ ဝါဒါအဘွားကြီးသည် မှင်တက်မိသလို ငြိမ်၍ ရပ်နေ၏ ။ မကြုံစဖူးပြဿ နာမို့လည်း ဘယ်လိုအစရာ၍ ကိုင်တွယ်ရမည် ကို ဉာဏ်မမီနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပုံရ သည်။ ဤတွင် ဟိုမိန်းမက ဝင်၍ ခလောက်ဆန် ပြန်သည်။

“ထောင်ဆိုတာတော့ ဒီလိုချည်းပဲ။ ကိုယ်နေချင်သလို ဘယ်တော့မှမနေရဘူး။ ဒီအထဲမှာ အားလုံးထောင်ကျချည်းမထင်နဲ့။ ရှင့်လို အချုပ်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်။ ဒီလိုပဲ နေရတာ ပဲ။ ရှင့်ကျမှ”

“အို... တိတ်စမ်း ခင်ခင်မြင့်။ ညည်းကလည်း အင်မတန်လျှာကြောရှည်တော် မူတယ်။ အထဲရောက်လာခါစ လူသစ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောမှပေါ့။ ကုသိုလ်ကံမကောင်းကြလို့ ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ လူအချင်းချင်း စာနာစိတ်ထားကြပါလို့ ငါ တဖွဖွ ပြောပါလျက်နဲ့အေ။ ခြင်းထဲက ကြက်လိုပဲ နိုင်ထက်စီးနင်း တယ်ပြီး ခေါင်းဆိတ်ချင်တယ်။ ကဲ ကဲ... သမီးတို့က ဒီကလေးမအေကို ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ပါဦးကွယ်။ သူ့ခမျာ သွေးနုနုသားနုနုနဲ့ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ နေရာလေး ပေးလိုက် ကြပါ။ ဟဲ့...

မနီတို့၊ ဝင်းကြည်တို့၊ ဒီဘက်နည်းနည်း ရွှေ့ပေးလိုက် စမ်း။ ကဲ... တိုးတိုးခွေ့ ခွေ့ပေါ့ သမီးရယ်။ လာ လာ...”

ဝါဒါအဘွားကြီးက ပြောပြောဆိုဆို စိပ်ပုတီးကို လည်ပင်းတွင် စွပ်ချလိုက်ပြီး အိပ်ရာများ ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ရွှေ့နေသည်။ တင်ဘုန်းနွယ်သည် မလှုပ်မယှက် ရပ်မြဲရပ်နေ၏ ။ သူ့အတွက် ညွှန်ပြထားသော အိပ်ရာပေါ်သို့ ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ် မိန်းမငယ် တစ်ယောက် လွယ်အိတ်တစ်လုံး စောင်တစ်ထည်ကို ဖိုသီဖတ်သီဆွဲကာ ရွှေ့လာသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ မူလနေရာတွင် တင်ဘုန်း နွယ်နေရမည် ပေါ့။

“ကဲပါ အန်တီ။ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါ။ ဒီအောက်မှာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ တစ်ညတောင် မအိပ်နိုင်ပါဘူး။ ခု အပြင်မှာ ကျွန်မအိမ်ကလူတွေ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်။ အိပ်ရာလိပ်တို့ဘာတို့ ပြန်မှာ ချင်တယ်”

“ဟဲ့ သမီးရဲ့ ။ ထောင်ထဲ ရောက်လာရင် အပြင်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးကွဲ့။ ထောင်ဘူးဝတ်ခါးဆိုတာ အကြောင်းခိုင်လုံမှ ဖွင့်ရတာ ။ နက်ဖြန်နံနက် တန်းစီတော့မှ ပြောစရာ ရှိတာပြော။ ထောင်မှူး ကြီးလာလိမ့်မယ်”

တင်ဘုန်းနွယ်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ယမ်းခါပစ်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ အန်တီနှင့် မပြီးနိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ပြောရမှာ လဲ အန်တီ။ ခု ချက်ချင်း ပဲ တွေ့ ပါရ စေ။ ဘူးဝရုံးခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးပါ”

အဘွားကြီးက သူ၏ ငွေရောင် သမ်းစပြုသော ဆံပင်များ အကြားသို့ လက်ချောင်းများ ထိုးသွင်းကာ တဖြင်းဖြင်းမြည် အောင် ကုတ်လိုက်သည်။

“ခက်တာပဲအေ။ မိန်းမထောင်မှာ ပြဿ နာပေါ်လို့ ရုံးခန်းပို့ရတယ် ဆိုရင် ငါ့ကိုပဲ အသုံးမ ကျတဲ့မိန်းမကြီးလို့ အရင်အကြိမ်အမောင်းခံရမှာ ။ ဒီတစ်ညကလေးမှ သည်းမခံနိုင်ဘူးလားအေ”

“ခဏကလေးတောင်မှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး အန်တီ။ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့

ကျွန်မလည်း သွေးတောင့်လှပြီ။ ကဲ...”

“ထောင်မှူး လာတယ်။ ထောင်မှူး ”

တင်ဘုန်းနွယ်သည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်ပြတ်နှင့် ရပ်သွားကာ ဝင်းတံခါးသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်၏ ။ ဝင်းတံခါး၏ အပြင်ဘက်မှ သော့ဖြုတ်သံ၊ သံကြိုး ဆွဲသံများ ဆက်တိုက်ကြားရသည်။

“ဟော... ဦးတင်ရွှေ လာပြီထင်တယ်။ ညည်းတို့နေရာ ညည်းတို့ပြန်ကြစမ်း။ ပြီးတော့ တိတ်တိတ်ကလေးနေကြ။ ပွစ်ပွစ် လုပ်မနေကြနဲ့။ ကဲ... မတင်ဘုန်းနွယ်ကိစ္စလည်း ထောင်မှူး ကို တင်ပြပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

အဘွားကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သော့တွဲ သံ တချင်းချင်းဖြင့် ဝင်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ ဒေရာ သော ပါး ပြေးထွက်သွား၏ ။ တင်ဘုန်းနွယ်က မလှုပ်မယှက် ရပ်ကျန်ရစ်ရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မျက်နှာများ စွာ ကို မျက်လုံးဖြင့် လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကလေးမ။ ဒီမှာ ခဏထိုင်ပါဦးလား။ သွေးနုသားနုနဲ့ ဒီလောက်ကြာကြာရပ်နေဖို့ မကောင်း ဘူး။ လာလာ”

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ ရုပ်ရည်သန့်သန့် အဘွားအိုတစ်ဦးက သူ့နေရာမှထလာ၍ တင်ဘုန်းနွယ်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆုပ်ကာ ဆွဲခေါ်သည်။

တင်ဘုန်းနွယ်သည် ညင်ညင်သာသာရုန်းရင်း အဘွားအိုကို လေးလေးစားစားပြု : ပြလိုက်၏ ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေ။ နောက်မှ လာထိုင်ပါ့မယ်။ ထောင်မှူး နဲ့ စကားပြောလိုက်ဦး မယ်နော်”

“ဟေး... နှစ် ယောက် လာကြစမ်း။ ပစ္စည်းသယ်ရအောင်”

ဝင်းတံခါးမှ လှမ်းအော်လိုက်သော ဝါဒါအသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင်
မိန်းကလေးငါးယောက် ဝုန်းကနဲ ထလိုက်သည်ကို မြင်သည်။ အိပ်ထောင်တံခါးပေါက်တွင် ပြု
၍ တိုးဝှေ့ကြပြီးမှ နှစ် ယောက် က လျှော့၍ အထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

သုံးယောက် က သူ့ထက်ငါ အလှအယက်ပြေး ထွက်သွားကြသည်။

“ကောင်မတွေ အမြဲတမ်း သူတို့သာ ရှေ့ကချည်းပဲ။ ဟင်း... ပစ္စည်းလာဖို့တဲ့
အကောင်တွေ ကိုဖြူနေတာ မသိရင်ခက်မယ်။ တံခါးအဖွင့်ပဲ စောင့်နေတာ။
အလကားဟာမတွေ ”

စောစောက ပြန်ဝင်လာသော မိန်းမနှစ် ယောက် ထံမှ မကျေနပ်သံများ
ထွက်လာသည်။ တကယ့်မိန်းမတွေ ပါကလား။ မိန်းမတောသို့ ရောက်လာပြီမို့ မတွေ့ မကြုံ
ဖူးသော မိန်းမများ စွာ ၏ စရိုက်ပေါင်းစုံ၊ မိန်းမပေါင်းစုံကို တွေ့ ရကြုံရဦးတော့မည် ။

သည်တစ်ခဏမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်သည် တင်ဘုန်းနွယ်၏ ခေါင်းထဲသို့ လက်ခနဲ
ဝင်လာ၏ ။ ဗီယက်နမ်မျိုး ချစ်ရဲဘော်မ “မင်းခေး”၏ ကဗျာတည်း။

*

ဟုတ်ပါရဲ့ ။

ထောင်ဆိုတာ ပညာယူတတ်သူများ အတွက် ကျောင်းပါပဲ။

ဟုတ်သည်။ အနည်းဆုံး ဘဝတူမိန်းမသားတို့၏ ဘဝ အတွေ့ အကြုံ၊
ခံစားချက်ဝေဒနာနှင့် အတွေ့ အမြင် အဆင့်အနိမ့်အမြင့်ကို ခံစားခွင့်ရမည် လေ။
တင်ဘုန်းနွယ်သည် ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ထား သော သားငယ်၏ ရှေ့ရေး ကို မေ့လျော့သွားသည်။

မောင်မောင်သည်ပင် သူ့ရင်ထဲမှ ခေတ္တ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။
အကျဉ်းထောင်နံရံ တံတိုင်းကြီး ခြားလိုက်ပြီ ဖြစ်သော ပျိုရွယ်သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး ကို
ဆွေးလှမနေအားတော့ပြီ။ တရားလို နိုင်ငံတော် အစိုးရကိုပင် ကျေးဇူးတင် ချင် သည်။

“ဟေး... တင်ဘုန်းနွယ်”

“ဟင်... ကိုတင်ရွှေကြီး”

တင်ဘုန်းနွယ်သည် ပြန်လည်အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာ၏။ ကာကီရောင်
ဝတ်စုံဖြင့် ထောင်မှူး အဆောင်အယောင် အစုံအလင် တပ်ဆင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ
ငယ်စဉ်ကတစ်ကျောင်းတည်း ထွက် တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားပါတကား။ ကိုတင်ရွှေ၏
ကြည်လင်ပြုံး မြဲသော မျက်နှာထား၊ ရင်းနှီး အားပေးလိုသော ဟန်ပန်အမူအရာတို့ကြောင့်
တင်ဘုန်းနွယ် ပို၍ အားတက်လာသည်။

“တင်ဘုန်းနွယ် ရောက်လာတာကို တို့ သိတယ်။ တို့က
ဒီမိန်းမထောင်တာဝန်ခံလေ။ ဒီထဲရောက်လာမှတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး
စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေတတ် ကြိုး စားပေတော့။ တို့လည်း ရှိသားပဲ။ ကလေးက
တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူးဆို။ ခု သားအမိနှစ်ယောက် လုံး

ကျန်းမာရေး ကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား”

“ခု အထိတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမံတလင်းပေါ်မှာ ကျွန်မ
မအိပ်ချင်ဘူး”

“အင်း... ဟုတ်ပြီလေ။ကဲ...”

သူက စကားကိုဖြတ်ကာ ဝင်းတံခါးဆီသို့ ကိုယ်ကို လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။
တံခါးဝတွင် ပြုတစ်ပြုတစ် လုပ်နေသော အကျဉ်းသား သုံးလေးယောက် မှာ အိပ်ထောင်တွင်
မှ မိန်းမတချို့ နှင့် ခြေဟန်လက်ဟန် အပြန်အလှန် အချက်ပြနေကြလေသည်။

“ဟေး... ဟိုကောင်တွေ အပြင်ကစောင့်နေပါလား။ဘာလို့ အထဲဝင် ပြုတစ်ပြု
တစ် လုပ်နေကြတာလဲ။ အကြံအဖန်မများ နဲ့နော် အမျိုး သမီးတွေ ။ ဟိုကောင်... ကံလှ၊ မြကြီး
သွားစမ်း။ ဆေးရုံကိုသွား။ ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးသယ်ခဲ့။ ဦးတင်ဝင်းကိုပြောယူ။ ငါက လို့ပြော။ ကဲ...
သွား... သွား... မြန်မြန်”

သည်လိုဆိုတော့လည်း တင်ဘုန်းနွယ်သည် စောစောကပြောမည် ဟု

မောင်းတင်ထား သော အချက်အလက်များ ပင် နှုတ်ကထွက်ရန် ဝန်လေးသွားတော့၏ ။

“သားကြီးအတွက်ပါ ကိုတင်ရွှေ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကတော့ ဒုက္ခဆိုတာ မဆန်းပါဘူး။ အမိုး အကာမဲ့မြေကြီးပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်များ လို အိပ်ခဲ့စားခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးပါ”
လို့ပင် အလိုလို အံ့ပွင့်မိသေးသည်။

“ဒီလိုလုပ်။ ဟိုကွပ်ပျစ်က ဘယ်သူအိပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ အိပ်တာပါ အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်မ... ကျွန်မ”

စောစောက တင်ဘုန်းနွယ်နှင့် အဖုအထစ် ဖြစ်ခဲ့သော ခင်ခင်မြင့်ဆိုသည့် မိန်းမရွယ်က သူရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ပုတ်ပြရင်း ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ဝါဒါအဘွားကြီးက စိပ်ပုတီးကိုင်ထား သော လက်ဖြင့် ခင်ခင်မြင့်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆောင့်၍ ဆွဲလိုက်၏ ။

“ဆရာလို့ ခေါ်စမ်း ဆင်ကဝေမရယ်။ အစ်ကိုကြီးတွေ အစ်ကက်ကြီးတွေ လုပ်မနေပါနဲ့။ တခြားလူတွေ ပါ သံယောင်လိုက်ကုန်ပါမယ်။ ထောင်ထဲမှာ ထောင်မှူး ၊ ထောင်ဝါဒါကို ဆရာလို့ပဲ ခေါ်ရမယ်လို့ ငါတဖွဖွ သင်ပါလျက်ကနဲ့”

“ကဲ ကဲ... လိုရင်း ပြောရအောင်။ ဒီကွပ်ပျစ်က ခင်ခင်မြင့်ဖယ်ပေးလိုက်။ ဒီသွေးနုသားနု ကလေးအမေ နေပါစေ။ ခင်ခင်မြင့်က ဟောဟိုအစွန်နေရာမှာ ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးချနေပေါ့။ ဟုတ်ပလား။ နင်က လွတ်ပဲလွတ်တော့မှာ ။ လျှော့ရက်တွေ ဘာတွေ တွက်ရင် သုံးလေးလတောင် မကြာတော့ဘူး မဟုတ်လား။ နင့်အတွက် ဆုမှတ်ရက်တွေ ဘာတွေ ငါ ကြည့်တွက်ရဦးမယ်။ ကဲ... နင့်ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတော့။ ကွပ်ပျစ်လာရင် တစ်ခါတည်း နေရာချရအောင်”

လုပ်သက်နှင့် အတွေ့ အကြုံက စကားပြောသည် ထင့်။ ကိုတင်ရွှေသည် ဟိုတုန်းကလို အတန်းထဲမှာ စာလိုက်နိုင်ရုံမျှသာရှိသော ရိုးရိုးအာသာမည ကျောင်းသား တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပြီ။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်ရမည် ကို အချက်သိနှင့် သည်။

ဩဇာကိုလည်း နေရာတကျသုံးတတ်ပြီ။ သည်ထောင်မှာ တော့ ကိုတင်ရွှေသည်
သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်။ ဆင်လောက်မကြီးတတ်သေးပေမယ့် ကျွဲပေါက်လောက်တော့
စွမ်းပကား ရှိထားပြီပင်။

သို့နှင့် တင်ဘုန်းနွယ်သည် ပေရှစ်ဆယ်၊ ပေနှစ် ဆယ်ကျယ်ဝန်းသော
အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ အကောင်းဆုံးနေရာကို ရလိုက်၏ ။ တံခါးရွက်မပါသော
သံတိုင်ပြတင်းဝမှာ ကွပ်ပျစ်ကို ကပ်ချထား သဖြင့် ပြင်ပလေနှင့် အလင်းရောင် ကို အများ
တကာထက်ပိုရသည်။

ပြီးတော့ ကိုတင်ရွှေ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် အိပ်ရာလိပ်၊ အဝတ်အစား၊ ဆေးဝါးမှအစ
ရေနွေး ဓာတ်ဘူးနှင့် ကလေးရေချိုး သည့် ဒန်ဇလုံများ ပါ ညတွင် :ချင်းရောက်လာသည်။
ထောင်ကျမဟုတ် လျှင် အပြင်မှ ထမင်းပို့ခွင့်ရသည်ဆို၍ နံနက် တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ်
ထမင်းချိုင့် သွင်းပေးသည်။

တင်ဘုန်းနွယ် အဖမ်းခံရစဉ်က မောင်မောင် အနားမှာ မရှိ။ တင်ဘုန်းနွယ်
ထောင်ထဲဝင် တော့လည်း မောင်မောင် အနားမှာ မရှိ။ လျှပ်စီးလက်သလို အ
ဖြစ်အပျက်မြန်ဆန်လှသော တင်ဘုန်းနွယ်၏ ကြမ္မာဆိုး စတင်ချိန်ကို မောင်မောင် လုံးဝမသိ။

သည်တုန်းက ရန်ကုန်မှာ မောင်မောင် ကျန်ရစ်သည်လေ။
ဗဟန်းကြားတောရလမ်းက ရှေ့ဘက်ခြမ်းကို စတုရန်းယိုပြုလုပ်ထားသော အိမ်ခန်းကလေးတွင်
မောင်မောင် တစ်ယောက် တည်း ပန်းချီဆွဲရန် ကျန်ရစ်သည်ပေါ့။ ပန်းချီသာမက
ပိုးမျှင်ကလေးများ ရက်ယှက်သီဖောက်ကာ ပုံတူဖော်သော အတတ်ပညာဖြင့်
သားစာမယားစာ ရှာရစ်သည်လို့ ဆိုနိုင်ပါ၏ ။

ဪ... စောစောက တစ်ယောက် တည်းပြောထားမိ၍ ပြင်ရဦးမည် ။
တစ်ယောက် တည်း တော့ မဟုတ်။ မောင်မောင် တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်။ လူနှစ် ယောက်
ဘဝတစ်ခုအစပြုသော အိမ်ထောင်ရေး ဆိုလျှင်တော့ တစ်ယောက် ယောက် ပဲ့ထွက်သွားလျှင်
ကျန် တစ်ယောက် မှာ အထီးကျန်တည်း။

ယခုတော့ လူသုံးယောက် ဘဝတစ်ခု ဖြစ်နေသည့် တင်ဘုန်းနွယ်တို့ အိမ်ထောင်စုတွင် မောင်မောင်ကို အထီးကျန်ဟု မဆိုသာပြီ။

မကြီးမှူ ရှိသည်။ မောင်မောင်နှင့် တင်ဘုန်းနွယ်တို့ စတင်လက်တွဲ ချိန်ကစပြီး မောင်မောင် နှင့် ပတ်သတ်၍ မကြီးမှူ ပါလာသည်။ မောင်မောင်နှင့် တင်ဘုန်းနွယ်တို့ဘဝထဲတွင် မကြီးမှူ ပါ အလို အလျောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

မကြီးမှူ ရှိသည်ဆိုတော့ မောင်မောင် စားရေး သောက်ရေး အတွက် တင်ဘုန်းနွယ် အ ကြောင့်ကြ နည်းရသည်တော့ အမှန်ပင်။ သို့ ကြောင့် လည်း သားဦးမျက်နှာမြင်ဖို့အတွက် သာယာ ဝတီသို့ ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သာယာဝတီတွင် ရှိနေသော ဆရာစောဆယ်မြူရယ်နှင့် သားဖွား ဆရာမ ကြီးနော်စံပွင့်ကို တင်ဘုန်းနွယ် အားကိုးတွယ်တာသည်။

မာသာ ကက်တရီးနား အိုင်ယာလန်သို့ ပြန်သွားပြီးကတည်းက ဆရာဆင်မြူရယ်နှင့် နော်စံပွင့်သည် တင်ဘုန်းနွယ်၏ မိဘနှစ် ပါး ဖြစ်ခဲ့၏ ။

ကြေကွဲတတ်မည် ဆိုလျှင်တော့ တင်ဘုန်းနွယ်၏ အသည်းနှလုံးမှာ မှူ နို့မှု နို့ညက်ညက် ဖြစ် လောက်ပြီ။

(၂)

ဟုတ်သည်။

လူ့ဘဝမှာ မိမိကို ဘယ်လိုမိဘနှစ် ပါးက မွေးထုတ်လိုက်သည် မသိရသော အ ဖြစ်လောက် ဆိုးရွားလှသည့်အ ဖြစ် ရှိမည် မထင်။

မိမိဘဝအစကို သိရသလောက်မှာ လည်း ပီပီပြင်ပြင် မရှိလှ။

လူနာရှင် မရှိသော မွေးလူနာ တစ်ယောက် သာယာဝတီဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်ဆို သော အတ္ထုပ္ပတ္တိ၏ နိဒါန်းအစကိုက ခြေခြေမြစ်မြစ်မရှိ။ ဆေးရုံရောက်လာသော ထိုမွေးလူနာမှာ ဝေဒနာကြောင့် သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်

မြောနေဆဲမို့ နာမည် ကိုမျှပင် ဖော်ထုတ်ပြောပြနိုင် စွမ်းမရှိဟု ဆိုပြန်တော့ သည်ဇာတ်မှာ ပို၍ မရေရာ။

ဆေးရုံမှတ်တမ်းအရ ခုနှစ် ပေါင်နှင့် ရှစ်အောင်စရှိသော နီနီထွေးထွေးမိန်းကလေးတစ်ဦးကို လူ့လောကသို့ ပို့ဆောင်ပြီးသည်နှင့် ထိုမိခင်မှာ လူ့လောကကို စွန့်ခွာသွားလေသတည်းဟု ဖြုန်းခနဲ တစ်ခန်းရပ်ပစ်လိုက်ပြန်ရာ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

မွေးခန်းဆရာဝန် ဒေါက်တာဘုန်းမြင့်၊ ဆရာမ တင်တင်မာ၊ ဆရာမ နွယ်နီဦးတို့ စုပေါင်း ကင်ပွန်းတပ်၍ ‘တင်ဘုန်းနွယ်’ အမည် သညာ ခေါ်စရာတွင် အပ်သော ကလေးငယ်ကို နှစ် ခြင်း ခရစ်ယာန်အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီး မာသာကက်တရီးနားက တစ်လတိတိပြည့်သော နေ့တွင် စတင်မွေးစားခဲ့သည်တုံ။

လူမှန်းသိတတ်သည့် အရွယ်ကစ၍ အမိအဖမရှိသော ၊ အမိအဖမသိရသော ဘဝကို မကျေနပ်စိတ်ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် နာကြည်းစိတ်ဝင်သည်။ လောကကြီးကို ဒေါင်လိုက်ချည်းမြင်သည်။ အရာရာကို ဆန့်ကျင်လိုသည့် အတွေးများ သာ တက်ကြွစပျံ့ ရွယ်ချိန်တွင် စိုးမိုးခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း သာမန်ထက် ထူးခြားသော အကြောင်းအရာများ ကို စိတ်ဝင်စားတတ်လာ သည်။ ထူးခြားသော အတွေးအခေါ် အဆိုအမိန့်များ ကို စိတ်ဝင်တစားလေ့လာသည်။ အချိန်ရသမျှ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြသော သာမန်လူများ စုကို အလိုလိုမရှုဆိတ်နိုင်ကာ ဘာသာနေတတ်လာ သည်။ တစ်ယောက်တည်း ဘာသာနေတတ်သူတို့ ဓမ္မတာအတိုင်း စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ကို ဖတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

မာသာကက်တရီးနား၏ ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်မှု ကြောင့် နှစ် ခြင်းခံယူကာ ခရစ်ယာန် ဓမ္မကျမ်းစာများ နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သော်လည်း ကောင်းကင်ဘုံကို မယုံကြည် မကိုးစားလိုသော အတွေးများ ထွန်းကားလာသည်။ လူ့ဘဝ ရပ်လောကသာ အဓိကကျသည်ဟု ယုံကြည်ချက်ကို စွဲမြဲစေသည့် စာအုပ်ပေါင်းများစွာ

တင်ဘုန်းနွယ်အိပ်ရာဘေးမှာ အထပ်လိုက်ပုံနေခဲ့သည်ကို မာသာကကံတရီးနားက
မျက်ခြေပြတ်ခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် လည်း တင်ဘုန်းနွယ် တက္ကသိုလ်ရောက်သည့်နှစ်
မာသာကကံတရီးနား အိုင် ယာလန်သို့ အပြီးပြန်သည့်နှစ် မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တင်ဘုန်းနွယ်
ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားခွင့်ကြုံတော့ သည်။

တင်ဘုန်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်သမျှကိစ္စအဝဝကိုတော့ မာသာကကံတရီးနားက
ဆရာဆင်မြူရယ်နှင့် နော်စံပွင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို လွှဲအပ်ထားခဲ့၏ ။ ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲရှိသော
တင်ဘုန်းနွယ် ကလည်း ဆရာဆင်မြူရယ်တို့ လင်မယားကို မိဘသဖွယ်
ကိုးစားတွယ်တာတတ်လာသည်။ ဆရာ ဆင်မြူရယ်တို့အိမ်သည် တင်ဘုန်းနွယ်၏ အိမ် ဖြစ်၍
ဆရာမ ကြီးနော်စံပွင့်၏ ရင်ခွင်မှာ တင်ဘုန်း နွယ် ခေါင်းဝှေ့အပန်းဖြေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မာသာကကံတရီးနား မရှိတော့ကတည်းက တင်ဘုန်းနွယ်ကလည်း တော် တော်
ဆိုးခဲ့တော့ခဲ့သည်ဟု ပြောရမည် ပင်။ တင်ဘုန်းနွယ်ဆိုးကမျှဒဏ်ကို ဆရာဆင်မြူ
ရယ်တို့လင်မယား ခါးစည်း၍ ခံခဲ့ကြရသည်။

တက္ကသိုလ်ရောက်စနစ် မှာ ပင် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု များ တွင်
တက်တက်ကြွကြွပါဝင်ခဲ့ သော တင်ဘုန်းနွယ်သည် မြေအောက်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်
အဆက်အသွယ်ရခဲ့၏ ။ တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂတွင် အငယ်ဆုံး၊ အတက်ကြွဆုံး ဖြစ်၍ ၁၉၆၃
ခုနှစ် လောက်က မြေအောက်ကွန်မြူနစ်ပါတီ လှုပ်ရှားမှု များ တွင် ရှေ့ဆောင်မှု အပိုင်းမှပင်
ပါဝင်လာခဲ့သည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဦးပိုင်းတွင် ရန်ကုန်မှ တဆင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ပဲခူးရိုးမတိုင်းသို့
ဝင်ရောက်ခဲ့၏ ။

သည်တုန်းက တင်ဘုန်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဆင်မြူရယ်တို့တစ်အိမ်လုံး
မြောင်းဆန် အောင် အရှာအဖွေခဲ့ရသည်။ လင်မယားနှစ် ယောက် စလုံးကို သုံးရက်ကြာမျှ
ခေါ်ယူစစ်မေးခြင်း ခံရသည်။

သို့သော် အချည်းနှီးသာတည်း။ ဘာမျှမသိ။ တင်ဘုန်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်လျှင်

မာသာ ကက်တရီးနား၏ မှာ ကြားချက်အရ အုပ်ထိန်းနေရသည်မှတစ်ပါး တင်ဘုန်းနွယ်၏ ခြေလှမ်းများ ကို သူတို့မသိ။ တင်ဘုန်းနွယ်၏ အစီအစဉ်ကိုလည်း သူမမမြင်။ တစ်နှစ် တစ်တန်း စာမေးပွဲ အောင်နေကျတက္ကသိုလ်ပညာသင်ယူနေဆဲ မိန်းကလေးတစ်ဦးအ ဖြစ်သာ သူတို့သိသည်။

သံယောဇဉ်တွယ်တတ်သူများ ပီပီ လူလားမမြောက်တမြောက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကျော်စ အရွယ်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လက်နက်ကိုင် တောခို သွားပါသည်ဆိုသည့် မိန်းကလေးအတွက် တော့ သော ကမကင်း ဖြစ်ရသည်။ သည်မှာ တော့ ရှာကြဖွေကြပါစေ။ မေးကြစစ်ကြပါစေ။ နောက်ဆုံးထိန်းကြပါစေ။ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော် မူပါ။

သို့နှင့် ၁၉၆၈ ခုနှစ် လောက်မှာ တင်ဘုန်းနွယ် ပြန်လည်အလင်းဝင်ခဲ့သည်။ တောထဲမှာ မေတ္တာမျှလာသည့် ချစ်သူနှင့် သူ့သဘောအတိုင်း တစ်အိုး တစ်အိမ် ထူထောင်သည်။ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် လက်ထပ်ခြင်းလည်း မပြု။ မောင်မောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓလေ့ထုံးတမ်းအတိုင်း ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင်းခြင်းလည်း မပြုဘဲ သတင်းစာထဲမှာ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ခြင်းသတင်းကို အများ သိအောင် ကြေညာခဲ့သည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဓလေ့ထုံးစံအရ အသိအမှတ် မပြုနိုင်စရာကောင်းသော လည်း ဆရာ ဆင်ဖြူရယ်သည် မာသာကက်တရီးနား၏ မှာ ကြားချက်အတိုင်း တင်ဘုန်းနွယ် အိမ်ထောင်ပြုချိန် တွင် ငွေငါးထောင်တိတိ လက်ဖွဲ့ပေးခဲ့၏ ။

ဘုရားသခင်အလိုတော် အတိုင်း လိမ္မာသော ရင်သွေးမဟုတ်၍ အားမကိုးသာသည့်တိုင် ရင်သွေးမိုက်ကို သနားတတ်သည့် ဖခင် ပီသပါပေသည်။ တင်ဘုန်းနွယ်အဖို့တော့ သံယောဇဉ် တိုး၍ ခိုင်ခိုင်နောင် ချင်စရာတည်း။

ယခုလည်း သားဦးမျက်နှာမြင်ရန် သည်အသိုက်သို့ပင် ပြန်လာ ဖြစ်သည်။ အမိုးနော်စံပွင့်၏ ရင်ခွင်ကို အားကိုးပြုမိပြန်သည်။

နော်စံပွင့်၏ အပြုအစုအယူအယဖြင့် သာယာဝတီပြည်သူ့ဆေးရုံတွင်

သားဦးရတနာကို အောင်မြင်စွာ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ သားကြီးမျက်နှာမြင်ပြီးမှ မောင်မောင်ထံ
ကြေးနန်းရှိက်ရသည်။ ဆေးရုံတက်သည့် ငါးရက်တာကာလအတွင်း တင်ဘုန်းနွယ်တို့
သားအမိအနားမှာ မောင်မောင်ပြုစု နေခဲ့၏ ။

သို့သော် တင်ဘုန်းနွယ် ဆေးရုံဆင်းသည့်ရက်တွင် ပင်
မောင်မောင်ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ ပြင်ရသည်။ လက်ခံထားသည့်အလုပ်များ က ရှိသေးသည်လေ။
မောင်မောင်၏ ‘နေဝန်းနီ အနုပညာဆိုင်ခန်း’ ကလည်း နာမည် ထွက်စမို့ လုံ့လဝီရိယစိုက်ဖို့
လိုသည်ပေါ့။

တင်ဘုန်းနွယ်ကလည်း ချက်ချင်း ပြန်လိုက်၍ မ ဖြစ်သေး။ သွေးကနဲသေးသည်။
ပြီးတော့ သားဦးမို့လည်း စိတ်ချလက်ချ ပြည့်ပြည့်ဝဝအနားယူချင်သည်။ တစ်လပြည့်အောင်
နေခဲ့ဦးမည် ။ သားကြီးတစ်လတင်းတင်းပြည့်လျှင် အမိုးနော်စံပွင့်က မွေးနေ့ပွဲကလေးတစ်ခု
လုပ်ပေးချင်သေး သည်တဲ့။ ထိုပွဲအမီ မောင်မောင်လာပါ။ လာခေါ်လှည့်ပါ။

သည်အစီအစဉ်ဖြင့် မောင်မောင် ရန်ကုန်ပြန်နှင့် သည်။ တင်ဘုန်းနွယ်ကမူ
သားကိုပိုက်ရင်း မျှော်မှန်းချက်တွေ တစ်သီကြီးဆောက်ကာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်
မအားနိုင်အောင်ရှိနေ၏ ။ ဤတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြမ္မာဆိုးက ဝင်၍ နောက်သည်။

*